

demeartă se bătuă ală kămpie romane, sâncele mi
viada în Roma cea vekî, o singură cale e demeartă.

Această cale e aceea pe care vomă kondăce
pe cititoră postă.

Și, kă toate acestea, nă doară kă de la Albano
nă se lassă o mășime de poporă; nă doară kă lănseskă la
lokă-dădă frămoasele țărpane din Genzano mi din Be-
lettri; pistorii băldioră pontine kă kaiă loră lănci în
koamă, kă koadele plătitoare; matroanele din Nettuno
mi din Mondragone, în karpale loră trase de bivoli kă
pessălarea sromotoasă mi kă okii de flaktă, — nă;
dar, așănsă la poalele munteă, sosindă la peskră-
cea de care vorbimă, konvoiaă pietosă ală pe-
lerinioră părăsește calea cea vekî, lassă la stinga
acestă îndoită șiră de împormintări a kăpora istorie o
vomă sânce în șnele pândări, mi, printre kămpia kă
eară lăncă, iea această caleă noșă care, printă o
kotășă ce face, se șnește kă calea cea vekî Tăș-
kălană, mi dă în basilika St. Ion de Latrană.

Însă n'a fostă totă d'asna astă felă ka acea-
stă cale Appiană, care astă-zî e atită de demeartă,
în kită ară înkolăi eară între kăpășărele lărceloră
ei dăle chășii, dak' aceste dăle, tăiate kă inega-
litate din lava văkanioră stinșă, nă pesănceă oră
ce vedăre. În zălele celă frămoase ale Romei
Česarioră, ea se nămiă Appia mare, reșina kăloră,
calea Eliseă; ea eră p'atșăi lokă de întămpire
în viadă mi în moarte, a totă ce eră mai avădă, mai
novă mi mai elegantă în țetatea cea mai eschelată.
Și alte kă aveă împormintărele loră, prekășă kal-